

Judith Malika Liberman

Bir Masal İyi Gelir

Seç Bir Masal
Dur, Dinle, DeMLen

DESTEK YAYINLARI: 1343

MASAL: 3

JUDITH MALIKA LIBERMAN / BİR MASAL İYİ GELİR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
İllüstrasyonlar: Evrim Ünal Balçık
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2020 (5.000 Adet)

6.-7. Baskı: Kasım 2020

8.-9. Baskı: Aralık 2020

10.-11. Baskı: Ocak 2021

12.-13. Baskı: Mart 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-973-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset - Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

SEÇ BİR MASAL
DUR, DİNLE, DEMLER

DESTEK
yayınları

*Pandemi döneminde çıkan bu kitabı,
iyi olmadığımızda hep yanımızda olan
sağlık çalışanlarına ithaf ediyorum,
onlara da iyi gelmesi dileğiyle.*

HOŞ GELDİN...

Yumuşak bir kalbin var... Her şey kalbinin etrafında dönüyor, hayatının ritmini o tutuyor. Kalbini merkezinde tutabildiğin sürece, dünyanın nabzıyla ahenk içinde yaşarsın. İçinde huzur, neşe ve hayret bir şelale gibi şırl şırl akar.

Güneşli günlerde kalbini hayatının merkezinde tutmak kolay... Ama bulutlar başında toplandıysa, hızlandığın, zorlandığın, daraldığın günlerde, zihnin bütün kontrolü alıp gider.

O zaman her şey değişir çünkü, zihnin kontrolü, *bölmekten*, kalbinin sihriyse *"bir"leşmekten* gelir. Hayatını tamamen zihnine teslim edersen kendini bitmek bilmeyen bir yarışın içinde bulursun.

Tık, tık, tık... Hep uzayıp giden bir yapılacaklar listesinin merdivenlerini tırmanırsın. Ölçüm, planlama, kıyas seni her gün ahenk, akış ve mucizeden biraz daha uzağa götürür, kalbin daralır, sertleşir.

Sivri bir zihin seni hayatta tutar, ama yumuşak bir kalp seni yaşatır.

Kızım doğduktan sonra, hayatım bu mucizeyle altüst olmuşken, kendime yeni bir denge kurmam gerektiğini hissettim. Ben/biz, iş/annelik, herkesin dediği/kalbimin fısıldadığı ikilemlerinin arasında sıkışmış kalmamak için her gün kendime bir mola vermeye karar verdim. Yeniden merkezlendiğimde hayatımın tümünü kapsayacak kadar genişleyeceğimi biliyordum.

SİVRİ
BİR ZİHİN
SENİ
HAYATTA
TUTAR AMA
YUMUSAK
BİR KALP
SENİ
YAŞATIR

Bu mola'yı bana çok-
cukluğumdan beri
eşlik eden masal-
ların rehberliğinde
vermek istedim çün-
kü kaybolduğumda
her zaman masallar
pusulam oldular.

Elinde tuttuğun kita-
bı hem senin için hem
de kendim için yazdım,
koşuşturan bir dünyada

sade, sahici ve sakın bir hayatı seçen herkes için... Kalp merkezli
yaşamak bizden günlük bir rutin ister:

Mola ver, nefes al, dikkat kesil, hayal kur, çevrenle bağlan ve
sezgilerine güven.

Bunun bize iyi geldiğini bildiğimiz halde dünyanın hızına ka-
pılıp unutuyoruz bazen.

Kendine bir mola vermek istediğinde, bu kitabı eline al ve
rasgele bir sayfa aç, bir masal seç ve onu hayal yollarında takip
et, sonra kalbine dön ve dinle.

Dilerim ki bu kadim masallar sayesinde kalbin bir çapa gibi
zamansız gerçeklere tekrar bağlansın.

Masalla kal, kalbini dinle, kendine bak.

1. Bitmeyen Yolculuk

Uzak diyarlardan kralın huzuruna emredilmişti. Bilgeliğine ihtiyaç olduğunu duyan yaşlı bilge; kendini hiç düşünmeden, çocuklarıyla vedalaşmadan, karısını öpmeden; elindeki bütün işleri yarım bırakıp askıya asmış ve aynı askıdan büyük pelerini- ni alıp omzuna atarak yola koyulmuştu.

Gündüzleri güneşte kavrulmuş, geceleri soğukta battaniye- sine sarınıp titremişti. Saraya geldiğinde heybesindeki son lok- ması ekmeği de kupkuru olmuştu. Midesi gurulduyordu ama krala yetişmişti. Zor günleri bitmişti. Şimdi kapılar açılacaktı ve saray onu kadifemsi kollarına alacaktı. Bu sarayın koridorlarını iyi biliyordu, bu duvarların arasında yıllar geçirmişti. Bu yüzden yolun tozunu üstünden atmadan; yolcu pelerini saray kıyafe- tiyle değiştirmeden mutfağa doğru gitti. Her şeyden önce, bir tabak sıcak saray yemeğini midesine indirecekti, sonra kralın huzuruna çıkmak için hazırlanırdı.

Mutfak sakindi, aşçıbaşı çıkmış, yardımcılarsa akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. Yaşlı bilge onlara yemek yemek istedi- ğini söyledi. Kalfalar; yaşlı bilgenin tozlu kıyafetlerine göz atıp, yemeğin hazır olmadığını, herkes gibi akşamı beklemesi gerek- tiğini söylediler ve işlerine geri döndüler.

Yol boyunca onca çile çektikten sonra, bu tavır son damla olmuştu. Yaşlı bilgenin içi yükselip taşıtı, gözleri yuvalarından dı- şarı uğradı, elleri titredi, sırtı dikleşip boynu uzadı ve öfkeli sesi bütün mutfağı doldurdu:

“Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

Bilmiyorlardı, ama bir hata yaptıklarını hemen anladılar. Aş-
çıbaşı koşarak yetişti ve alelacele, öfkeli bilgenin önüne, tuzlu-
sundan tatlısına kadar, rengârenk bir sofra kurdurdu.

BU ZORLU
YOLCULUK
BELLİ Kİ
ÖYLE KOLAY
BİTMEMEYECİTİ

Yaşlı bilge bunun
üzerine durup sofraya
baktı; sonra otur-
du başına. Yemekleri
hafifçe kokladı, enfesti.
Ama birden yumruğunu
masaya vurdu ve “Kalsın
bütün bunlar, ben öf-
kemi tercih ederim!”
deyip kalktı. Bu zorlu
yolculuk belli ki öyle
kolay bitmeyecekti.

ÇÖZÜMÜ KABUL ETMEYE HAZIR MISIN?

Bir çözümün gelebilmesi için atılacak ilk adım, sorunun çö-
zümüne hazır olmaktır. Çözülen her sorun arkasında bir boş-
luk bırakır. Hani nerede bu derdin uyandırdığı güçlü duygular;
öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık? Hepsi nereye gidecekler?

Hani nerede bu derdin sayesinde muaf sayıldığın sorum-
lulukların?

Düğümün çözüldüğünü hayal et, hayatında neler değişir?
Neler eksilir? Bu değişim neleri mümkün kılıyor? Bütün bu de-
ğişikliklere hazır mısın?

Bazen yaralı kalmak bize, ulaştığımız yere ateşten geçerek geldiğimizi hatırlatıyor. Masaldaki bilge gibi, sen de bu yola çıkmak için birçok fedakârlıklarda bulundun. Yolundaki zorlukları gözden geçir, kendini kutla, kendini onurlandır ve artık kolaylıkların hayatına girmesine izin ver.

KALBİNE BAKMA KÖŞESİ

Yaslarımı tutarak hafifliyorum,
yolumu onurlandırıyorum.
Hissettiğim güçlü duygularımı dinleyip,
geçmelerine izin veriyorum.

*"Onu değiştiremiyorsan,
ona olan tavrını değiştir."*

- Maya Angelou

2. BEN KİMİM?

Ahmet, köyünden ayrılıp ilk defa şehre gelmişti. Şehir de ne şehir ama! Bütün yollar ona çıkar, bütün yollar ondan başlar; bütün yolculukların en nihai noktası, şehirlerin en büyüğü, en kalabalığı odur.

Gün boyu sokaklarda fal taşı gibi açılmış gözlerle dolaştı bizim Ahmet. Hiç bu kadar çok ev görmemişti. Dükkânlar envai çeşit mallarla başını döndürdü, ama en şaşırtıcı olanı, gördüğü insan kalabalığıydı.

Sanki bütün dünya, bu pazar meydanında buluşmaya gelmişti, sokaklardan zor geçiliyordu. Akşam kervansarayda uyuması için ona gösterilen köşede belki yüz insan yatıyordu. Akli şaştı, akşam yatmak kolaydı da bu işin bir de sabahı vardı. Sabah, yan yana duran bunca gri çorap, bunca siyah pantolon arasından, kendine ait ayağı, bacağı, bedeni nasıl bulacaktı ki?

Üstelik bu şehirde onu tanıyan hiç kimse yoktu. Hani bir dost yüzümüze bakınca anında kim olduğumuzu hatırlarız ya, buna karşılık yabancıların arasında insanın kendini kaybetmesi kolaydır.

Ahmet yatmadan önce bu duruma bir çözüm aradı ve niha-yetinde buldu.

Evet!

Çok basitti, ama kesinlikle işe yarayacaktı. Çantasından kırı-mızı bir ip çıkartıp ayak bileğine bağladı ve uzandı diğerlerinin

yanına. Bileğinde kırmızı ip olan başka bir bacak yoktu etrafında. Artık rahat rahat uyuyabilirdi, ne de olsa sabah uyandığında kendini kolayca bulacaktı.

Yalnız, köyden gelen bu taze yolcuyu eğlenerek seyreden birileri vardı. Onun şaşkınlığına şahit olup, itina ile bileğine ip bağladığını görmüşlerdi. Ne anlama geldiğini bilmeseler de, ipi çözüp başkasının bileğine bağlamak, belli ki bu köylünün kafasını karıştıracaktı. İpi yavaşça çözüp Ahmet'in yanında uyan yolcunun bileğine bağladılar.

Sabahın ilk ışıklarıyla herkes uyandığında, Ahmet bileğini kontrol etti ve şok oldu! Kırmızı ip yoktu, etrafa bakındı ve kırmızı ipli kişiyi tam da kapıdan çıkarken gördü. Az kalsın kaybediyordu kendini. Yalnız ona ayak uydurmak pek de kolay değildi. Ahmet kendi hızına yetişmeye çalışıyordu. Bir sağ bir sol yaptı, bir dükkâna girip çıktı, etrafa baktı ve kırmızı ip bir anda yok oldu, tabii ona bağlı bedeni de.

Ahmet, kendini kaybetmişti! Güneş batıncaya kadar, sokak sokak aradı ama kendisi hiç iz bırakmadan yok olmuştu.

Bu şehirde daha fazla kalmasının bir anlamı yoktu artık. Burada bir şey bulmak imkânsız görünüyordu; buraya ancak kaybolmaya gelirdi insan, bulunmaya değil.

Büyük bir eksiklik hissiyle köyüne döndü, bir umut, belki kendisi kendisini evinde bekliyordu.

Sabah yatağında uyanınca bileğini heyecanla kontrol etti, ama kırmızı ip hâlâ yoktu. Hayal kırıklığını köy kahvesinde göstermenin de bir anlamı olmazdı, bu yüzden kahveye de gitmedi. Hem zaten gitse de kimse tanıyamazdı ki onu.

Yok olmanın buruk hafifliğiyle sokak sokak gezinirken, karışısına bastonuna yaslanmış halde iki büklüm yürüyen yaşlı mı yaşlı köy ebesi çıktı. İki gözü kör olmasına rağmen her gün köyün sokaklarında gezip komşularla sohbet ederdi. Ahmet onu görünce gerildi önce, durumu ebeye anlatmak çok zor olurdu.

Tam yanına yaklaştığı sırada yaşlı ebe "Eh, Ahmet, ne haberler getiriyorsun şehirden?" diye sordu. Gözü kör ebe; kırmızı ip aramazdı, kalabalık içinde kaybolmazdı; o karşılaştığı herkesi gözüyle değil kalbiyle görürdü. Ahmet'i gördüğü an, Ahmet de kendini buluverdi.

Neredesin?

Kalabalıklarda kayboluyor musun? En kalabalık ortam artık sanal âlem meydanı. Sosyal medyada her gün binlerce hikâyeye karşılaşıyor, kıyaslanıyoruz. Sanal gündemdeki hikâye kalabalığının ortasında, kendini kaybetmek kolay...

Kaybolunca, kalbin sana bir işaret verir. Bu boşluk gibi bir his olabilir, uykunun gideremediği bir yorgunluk, hayata karşı bir iştah eksikliği... Kendine has işaretleri oku ve kaybolursan pusulanı kullan.

Kendini tekrar bulmak için bir pusulan var: Bağlantı kurmak.

Senin gerçek şahitliğe ihtiyacın var. Sosyal medya bize kendimizi göstermek için bir alan sunduğunu iddia etse de, orada gösterdiği "sen", senin bütünlüğünü yansıtmıyor.

Hepimizin, aydınlık ve karanlık yönlerimizle bizi görenlere ihtiyacımız var. Yani, bizi kalbiyle görenlere... Seni iyi tanıyan bir dostla buluş, güvendiğin bir akrabanla çay iç ya da seninle empati kurabilen bir arkadaşınla görüş.

Kendi kendine de şahitlik edebilirsin tabii... Yazı yazarak, üreterek veya doğanın kollarına sığınarak...

KALBİNE BAKMA KÖŞESİ

Nerelerdesin sen bugün?

*"İnsanları korku öldürür,
güven yaşatır."*

- Henri David Thoreau

3. Aşk, onu Aradığın Her Yerde

Leyla Mecnun'u seviyor, Mecnun da Leyla'yı... Ama sevsen de sevilsen de bazen hayat ayrı düşmek için sebepler yaratıyor. Büyük halasının hasta olduğunu haber alan yumuşak kalpli Leyla, hemen eşyalarını toparlayıp yola koyuldu. Badem gözlü Leyla atına bindi ama gitmeden önce durdu ve Mecnun'a otuz gün sonra döneceğinin sözünü verdi.

"Seni yalnız bırakmıyorum, senin için otuz tane aşk işareti sakladım, her biri bir aşk mektubu gibidir. Ben yokken onları ara, her biri sana, seni ne kadar sevdiğimi hatırlatır; otuz günde, otuz dil, otuz ayrı kanıt bulursun. Aşkımı saklasam bile onu bulabileceğini biliyorum" dedi.

Bu sözlerin ardından eline dizginleri alıp ufka doğru yola çıktı.

Ertesi sabah Mecnun'un yataktan çıkmaya gönlü yoktu, ama Leyla'nın sürprizlerini de merak

ediyordu, sevgilisinden, gizli bir aşk mektubu bulmak düşüncesi kalbini heyecanla dolduruyordu. Acaba nereye, nasıl bir işaret saklamış olabilirdi?

Sırtında adeta çırpınan kanatlar hissetti. Kalktı, giyindi, çıkar-ken elini cebine soktu ve işte orada, parmak ucunda hissetti ilk işareti. Yumuşaktı, ipeksiydi, kenarlarında daha sert dokulu bir iğne oyası hissediliyordu. Cebinden o ilk kutsal hazineyi çıkartıp kokladı. Leyla'nın mendili, saçları gibi kokuyordu. Teni kadar yumuşak, yüzü kadar beyaz, gülüşü kadar hafifti. Ona dokunmak, yalnızlık çölünde yanan kalbine bir yudum su içirmek gibiydi. Bir sonraki gün, Leyla'nın aşkını, buharlanan bir aynada buldu, bir sonraki gün yeleğinin omzunda bulunduğu uzun bir saç telinde. Çay bardağının sıcak dumanında buldu, bulutlarda da, akan derede de buldu Leyla'sını. Her gün aşkla bir mektup aradı ve her gün açık gönlünün aradığı cevabı buldu.

O da seni seviyor

Aşk bir dandır ve sadece bir adım atmakla başlar. Aç ve susuz, seni doyuracak aşkı arıyorsan, çölde kaybolursun. Oysaki aşkın dansına açılırsan, kendini bir aşk girdabında bulursun. Aşkın dansı, önce kalbinin ne kadar çok attığını fark etmekle başlar. Sen ne kadar çok seviyorsun, oh!

Onu hissetmek seni kanatlandırır. Seviyorsun bu hayatı, durmadan dönen bu dünyayı, bu bahçeye çıplak ayaklarınla basmayı... Uğrunda çabaladığın hayalleri, peşinde koştuğun ceylanları...

İçinde yanan aşkı hisset, kalbini aç ve dans başlasın!

İşte o zaman Mecnun gibi her yerde senin için bırakılmış
aşk mektuplarını bulursun. Sen seviyorsun ve emin ol o da
seni seviyor.

KALBİNE BAKMA KÖŞESİ

Gözlerini aç, etrafına bak,
dünyanın senin için bıraktığı
ilk aşk işaretini ara.

"Aradığın seni arar."

- Mevlana

